

De Geit

Rudy Geldhof

- Personen Jeanne, een 45-jarige werkster. Wat zwaarlijvig maar nog tamelijk knap. Een levendige vrouw.
Bertje, een nerveuze, tengere jongen van 25 jaar. Hij draagt het kakiuniform van de Belgische landmacht. Soldatenbrilletje.
- Decor Een Belgisch voorstadscafé na het sluitingsuur.

Jeanne (Draagt een roze schort, rubberhandschoenen en werklaarsjes. Ze is de vloer aan het dweilen. Er wordt aan de buitendeur gemorreld. Ze kijkt op. Tot zichzelf) Nee jongens, jullie zijn te laat. We hebben net gesloten. (Ze gaat door met dweilen, maar nu wordt er op de deur gebonsd. Nog steeds kalm, tot zichzelf) Dit café is gesloten, begrijp je dat niet? (Maar als ze hoort hoe er nu hard met de voet tegen de deur getrapt wordt, gaat ze onzeker bij de deur staan. Ze roept) Wie is daar?

Bertje (Houdt op met trappen. Men hoort zijn hoge stem) Een klant! Laat me erin!

Jeanne (Roept) Het kan niet. Het is na één uur.

Bertje Laat me binnen. Godverdomme, doe die deur open. (Hij bonst weer woest op de deur)

Jeanne (In een vlaag van woede ontgrendelt ze de deur) Als jij denkt dat...

Bertje (Stoot de deur open, tegen Jeannes knie. Hij stapt binnen, aan een touw een enorme kitzak meeslepend, waarop duidelijk een gelaat geschilderd is. Bertje is dronken, dit is te merken aan de brutaliteit waarmee hij optreedt. In de grond is hij een schuchtere jongen en helemaal niet zo zelfverzekerd als hij zich voordoet. Tot zijn kitzak, die hij op een hoge barkruk plaatst) Zie je wel, Tarzan. Ik zei je toch dat ze ons zouden binnenlaten. (Hij kijkt rond) Mm... dit lijkt me geen café waar je met lege glazen mag gooien. Solied ziet het er hier allemaal uit. (Hij betast de bar) Allemaal echte plastic en echte namaak.

Jeanne (Terwijl ze aan haar bezerde knie voelt) Wat beeld jij je wel in? Maak dat je wekomt!

Bertje Kalmaan vrouwtje. Ik heb het recht hier te komen. Dit is een café.

Jeanne Dit is een café, ja, maar het is gesloten. Ga maar ergens anders bier drinken.

Bertje Zal ik jou een syllogisme verkopen. Zomaar gratis? Kijk. In een openbare kan je niemand de toegang weigeren. Dit is een openbare plaats, want dit is een café, want boven jou deur staat: Café De Hert. Bieren Stella Artois. Dus! Kan je me hier geen toegang weigeren. Nu jij!

Jeanne Ben je doof? Dit café is dicht.

Bertje Dicht, dicht, dichtst. (Haar van kop tot teen bekijkend) Een echt kwaai cafébazin, moederlijk opspelend en flink uit de kluiten gewassen. Net wat ik zoek.

Jeanne Jongen, zie je niet dat ik tot over mijn oren in het werk zit. Verder heb ik een vreselijke hoofdpijn.

Bertje Reeds last van ouderdomskwaaltjes? Koppijn, reumatiek, borstkanker, prostaat?

Jeanne Hiernaast is er nog een café. Ga liever daar de boel op stelten zetten.

Bertje Ik zet de boel niet op stelten. Jij doet dat. Jij laat me niet binnen. Heb jij misschien iets tegen soldaten?

Jeanne Het hele Belgische leger vind ik prachtig, als je maar...

Bertje (Gaat op een barkruk zitten) Goed, schenk me dan maar pint nummer 28 in. Ja vrouwtje, 27 zijn er al door mijn keel gegaan vandaag. (Tot zijn kitzak) Hé Tarzan, jij bent mijn getuige. (Tot Jeanne) Vooruit jij, doe eens een overuurtje. Hier is je plaats, achter je bar. Ik kan betalen. Hoor je? (Hij laat wat geldstukken rinkelen in zijn broekzak) Allemaal soldij. Geef me een pint bier, verdomme.

Jeanne (Gaat achter de bar staan) Niet als je me afsnauwt.

Bertje Opletten jij. Ik ben maar de voorpost. Ik heb hele divisies kakimannen achter me. Eén seintje, en ze komen eraan. Allemaal platsmijters, strotoverbijters, bajonet in de buik stekers...

Jeanne (Draait wat licht uit. Enkel de bar is nog verlicht nu)

Bertje Wat doe je?

Jeanne Het is na één uur. Als er straks een politieagent voorbijwandelt...

Bertje Mooi zo. We mogen dus nog even blijven! Weet je, in ontelbare cafés zijn we al geweest de laatste twee dagen, Tarzan en ik, en overal vonden we van die jonge meiden achter de toog. Ik hou er niet van. Ik ben meer voor jouw soort: kloek en moederlijk.

Jeanne Ik hou er ook niet van. (Ze bekijkt hem doordringend)

Bertje Waarvan?

Jeanne Van jonge meisjes.

Bertje Waarom niet?

Jeanne Ik hou meer van jonge mannen. Als ze lief zijn.

Bertje (Voelt zich onzeker worden onder haar blik. Plots, met een hoge stem) Geef me bier! Voor de dag ermee! Nee? (Hij ontgespt zijn gordel en slaat er hard mee op de bar)

Jeanne (Schrikt hevig en schiet dan in een schelle lach, terwijl ze een bierglas vastneemt) Prachtig gedaan. Je krijgt er een gratis biertje voor.

Bertje Nee, niet van het vat. Uit een flesje. Zoals in het leger. (Jeanne haalt een flesje te voorschijn en wil het opentrekken, maar Bertje grijpt het uit haar handen)

Zoals in het leger heb ik gezegd. (Hij opent het flesje, door het met de kroonkurk tegen de rand van de bar te houden en er dan met zijn vuist op te slaan. Ondertussen kijkt hij uitdagend naar Jeanne. Hij verwacht dat ze hem deze werkwijze zal verbieden, maar ze laat hem begaan) Heb ik je erg bang gemaakt?

- Jeanne Ja hoor. Jij bent dus het stoere type hé.
- Bertje Misschien. (Hij drinkt) Mmm... dit is geen kouwe pap zoals in het leger. (Plots reikt hij Jeanne de hand) Mijn naam is Bertje.
- Jeanne Eh... aangenaam. Noem mij maar Jeanne.
- Bertje Met Jeanne heb je nooit panne. Haha. Zodus. Zodus. Jij hebt er niets meer op tegen om de arme soldaat een halfuurtje gezelschap te houden.
- Jeanne Misschien. (Geheimzinnig) Maar ik weet niet zeker of je wel een lieve jongen bent. Van de goeie soort, bedoel ik.
- Bertje Godverdomme. Gratis bier, en of ik wel van de goeie soort ben. Jij praat als een homo. Zo wil ik je niet hebben.
- Jeanne Hoe dan wel?
- Bertje Gewoon, als cafébazin. Belangstelling tonen voor de verhaaltjes van je klanten, hen nooit tegenspreken, zorgen dat ze zich thuis voelen. (Jeanne trekt haar schort uit) Wat doe je nu weer?
- Jeanne (Verwisselt haar werklaarsjes voor een paar schoenen met hoge hakken) Je wou toch een echte cafébazin, geen werkster!
- Bertje Mooi, mooi. Begin eraan. Vraag me uit. Een bazin moet de goede vragen kunnen stellen.
- Jeanne Eh... je bent dus met verlof?
- Bertje Lieve hemel, nee! Ik zwaai af. (Fier) Ik ben al twee dagen strafbaar.
- Jeanne Waarom?
- Bertje (Alsof hij een artikel uit het militair tuchtreglement voorleest) De dienstplichtige zal uiterlijk 48 uur na zijn ontslag uit de kazerne zijn militair uniform afgelegd hebben. Haha, ik loop al twee dagen te lang rond in deze vodden.
- Jeanne Hoe komt dat?
- Bertje Goed zo, je stelt de goede vragen. Wel, ze stopten me een treinkaasje in de hand, helemaal van Keulen naar Brugge. Keulen, dat ligt in Duitsland, daar was ik soldaat. Brugge, dat ligt in Vlaanderen, daar woon ik. Ja? Haha, maar

ergens zijn we van de trein gesprongen, Tarzan en ik. We zijn nu een bedevaart aan 't doen. Zeg, dit is hier toch Gent, hé. (Jeanne knikt) Nog 50 kilometer dus. Met een gemiddelde van vijf cafés per Vlaamse kilometer, is dat nog zo 'n 250 cafés voor de boeg. Niet kwaad.

- Jeanne Jij bent dus het leuke boemelaarstype. Eerst nog een tijdje rondslechteren hé. Zal je familie in Brugge niet ongerust zijn?
- Bertje (Bits) Mijn familie, dat is maar één persoon: mijn moeder. Ze is vader, moeder, suikertante en peetoom tegelijk voor me. (Misprijzend) Moeder de geitewoeder.
- Jeanne Waarom noem je haar zo?
- Bertje (Met een gebaar dat hij het daarover niet wil hebben) Moeder de geitewoeder! Ze zit nu bij het raam en bijt haar nagels kapot terwijl ze naar me uitkijkt. (Hij lacht venijnig)
- Jeanne Grappig hé.
- Bertje Twaalf maanden heeft mijn legerdienst geduurd in Duitsland, en geen enkele keer ben ik naar huis geweest. (Hij glimlacht tevreden als hij bemerkt dat Jeanne het allemaal niet zo best begrijpt. Dan klopt hij, in een overmoedige opwelling, wat sigarettenas in zijn bierflesje, hij schudt het flesje en neemt een grote slok)
- Jeanne Hei, doe dat niet.
- Bertje Zo werd er gedronken in Duitsland. Ah, dat smaakt naar nog. Geef me er nog 25 centiliters van.
- Jeanne (Terwijl ze hem een flesje aanreikt) Ik zie het al...
- Bertje (Opent de fles weer op de rand van de bar) Wat zie je?
- Jeanne Jij bent niet het boemelaarstype. Jij lijkt me eerder met wat clandestiene probleempjes te zitten. Niet zo?
- Bertje (In de war, agressief) Wat weet jij ervan? Jij moet de begrijpende bazin spelen, en niet je klanten bekritisieren. Stel verder vragen.
- Jeanne Mij goed. (Ze komt naast hem zitten) Eh... je legerdienst zit er nu op. Wat ga je doen voor beroep?
- Bertje Dat is al beter. Goeie vraag.
- Jeanne Wel, wat ga je doen?
- Bertje Niets! (Jeanne zet een verongelukkig gezicht) Maar ik kan je wel vertellen wat ik voordien deed. Ik was student. Hier in Gent, aan de universiteit. Eén jaartje heb

ik het er maar volgehouden, want onmiddellijk zat ik al opgescheept met... floep, een ferme buis. Haha...

- Jeanne Spijtig voor je. (Alsof ze dit terloops vermeldt) Ik heb ook een zoon aan de universiteit. Hij heeft meer geluk dan jij. Want geluk moet erbij zijn, waar of niet? Hij zit nu in het derde jaar geneeskunde.
- Bertje Zo! (Hij wil rap van dit onderwerp afstappen. Verbeten) Weet jij wat dat soldaatje spelen me opgebracht heeft? Voordien een half jaar werklozensteun omdat je nergens werk kan vinden als je elke dag kan opgeroepen worden. Daarna één jaar soldij. Vijftig frank per dag. Dank u, mijnheer de minister. Totaal: bijna twee volle jaren op water en brood. Hoera!
- Jeanne Waarom was je gezakt? Teveel geboemeld?
- Bertje Nee! Van Brugge recht naar de colleges in Gent en omgekeerd. Zo ging dat. Moeder de geitehoeder zei: (Hij bootst de snerpemde stem van zijn moeder na) Bertje, zorg dat je op tijd thuis bent hoor. Bertje, waarom ben je zo laat? Dat verdomde gezanik. Elke dag opnieuw. (Hij merkt dat Jeanne lacht) Wat is er zo geestig?
- Jeanne Je legt het verkeerd aan boord jongen. Zo zitten doordraven over op water en brood zitten en over je moeder... Het doet zo kleintjes aan.
- Bertje (Diep beledigd) Wat? Wat? En jij dan? Weet je wat je bent? Een bekrompen bourgeoiswif. Een vuile middenstander. Staan pronken achter je toog hé: mijn zoon wordt dokter! (Jeanne begint hard te lachen) Ja, doe maar, de lol kan niet op.
- Jeanne Zal ik je wat vertellen? Ik heb geen zoon.
- Bertje Oh. (Hij verwerkt dit even) Je dacht: laat ik alvast wat leugens verzinnen, als een goede start voor een avondje pesten. Dat je hier de bazin bent zal ook wel gelogen zijn.
- Jeanne Misschien ben ik hier wel de meid? Zie je? (Ze wijst naar haar schort en rubberhandschoenen)
- Bertje Ja, je hebt er net zo 'n onderdanige kop voor. Jij behoort niet tot dat soort dat een eigen café bezit.
- Jeanne Een kort poosje heb ik nog mijn eigen café gehad. Maar hoe gaat dat in het leven, de boel was nog maar pas geopend of het was er al mee gedaan...
- Bertje Ja, vooruit, vooruit. Laat je droevig verhaal maar eens horen. Hoe ging het? Je hele leven gezwoegd en gespaard voor je eigen café en plots... floep, ging ie failliet en was je al je spaarcentjes kwijt. Haal je zakdoek maar te voorschijn en begin maar te grienen.

Jeanne Grienen! Niet alle mensen beginnen te grienen omdat ze eens een jaartje op soldij moeten leven zoals jij.

Bertje Hoezo? Ben jij ook bij het leger geweest? Wat was je, sergeant bij de stormfuseliers?

Jeanne (Zonder wrok) Ze pakten mijn café af en bezorgden me zes maanden gratis logies en rustige werkjes zoals zakjes plakken. (Nogal uitdagend) Ze stopten me zes maanden in de bak.

Bertje Waarom?

Jeanne Tja jongetje, wat kan men zoal mispikkelen in een café? Teveel drugs verkocht? Kamers verhuurd aan minderjarigen? Of de vuilnisbak niet op tijd binnengehaald?

Bertje Lijd je er niet teveel onder dat je nu de cafés moet schrobben van mensen die rijker zijn dan jij?

Jeanne Nee. Ik heb een autootje, een Daf, en daarmee rijd ik van de ene cliënt naar de andere. Er is veel vraag naar werksters tegenwoordig. En er worden snoeperige honoraria uitbetaald.

Bertje Snoeperige honoraria! Een autootje! De werkster met standing!

Jeanne Geloof je me niet? Wat is dit dan? (Ze opent haar tasje en zwaait met een pakje bankbiljetten)

Bertje Toon eens. (Maar Jeanne bergt het geld snel weg in haar tas) Ben je niet bang dat geld kwijt te raken? In zo 'n donker hol hier, alleen met een dronken soldaat die op de dool is en die een zware gordel bij de hand heeft.

Jeanne Jij maakt zelfs geen kind bang. Daar ben je een te grote beddepijper voor.

Bertje Hoe noem je me, verdomd wijf! Je zou de begrijpende bazin spelen. Maar wat doe je? Niets dan me pesten. Hier, je parade-uniform van meid. Trek het weer aan. Werkmens! (Hij schuift het schort in haar richting)

Jeanne (Meewarig) Wat scheelt je toch? Je hebt iets tegen je moeder, tegen het leger, tegen mij. Eerst ben ik een vuile middenstander. Nu ben ik de belachelijke werkmens. Jij weet niet wat je wil.

Bertje Nee? (Hij stort bier uit over de vloer) Vooruit meid, pak je dweil en toon wat je kunt.

Jeanne Waarom ben je zo onaardig? (Ze legt haar hand op zijn schouder)

Bertje (Springt opzij) Raak me niet aan! Met je oudewijvenpoten. Dat is het wat ik tegen je heb: jij bent geen vrouw meer, maar een oud mens, totaal onbruikbaar voor een jonge kerel als ik.

Jeanne Je was voor rijpere vrouwen, zei je.

Bertje Niet als ze sullig zijn.

Jeanne En jij bent de frisse jongeling wiens jeugd straalt als een zon hé. Nee jongen. Jij bent het bleekscheetje, dat toch zo bang is, alleen in het donker, en daarom hard gaat schreeuwen. Een impotent grote-bek-opzettertje.

Bertje Nee!

Jeanne Toch wel. Zie je? (Ze wrijft uitdagend over haar heupen) Ik hoef je maar te naderen...

Bertje (Deinst achteruit) Blijf van me af!

Jeanne ...of je zet je stekels al uit.

Bertje Ja, van walging.

Jeanne Nee, van schrik. (Ze komt dichterbij. Bertje krabbelt nog verder terug. Dan keert Jeanne zich lachend van hem af)

Bertje (Vol onmachtige wrok) Met je opgeblazen borsten... godverdomme. Net mijn moeder als ze over mijn schouder kwam loeren hoe ik studeerde. Ze stinken. Ze scheiden een oudewijvenreuk af. Godverdomme, ik ben niet een heel jaar lang van haar weggebleven om hier met een even oud wijf aan te pappen.

Jeanne Trek het je niet aan. Het was maar een grapje. Wil je een cognac? Daar zal je van opfleuren. (Ze schenkt hem een cognac in) Drie sterren. Als je er veel van drinkt, zie je wel duizend sterren. Nee? Niet grappig? Hier, drink uit.

Bertje (Grijpt het glaasje cognac brutaal beet en drinkt het in één slok leeg. Hij blijft nukkig staan)

Jeanne Wat jij moet doen, jongen, is leren je gedachten ordenen. Trachten te weten te komen wat je eigenlijk wil.

Bertje (Zijn kitzak liefkozend) Weet ik dat dan niet?

Jeanne Kijk, waarom geef je niet toe dat jij het bent die de droevige verhalen te vertellen hebt. Je moeder zit je dwars hé. Vertel me bijvoorbeeld over haar.

Bertje (Op zijn hoede) Waarom?

Jeanne Je zal je opgelucht voelen.

Bertje En waarom zou ik het jou vertellen?

- Jeanne Omdat ik een gewillig toehoorder ben. Beschouw me maar als... je kitzak. Ja, ik ben een ding en er zijn een paar ogen en oren op me getekend. Meer ben ik niet. Wat denk je?
- Bertje (Korte pauze. Dan glimlacht hij boosaardig. Koortsachtig neemt hij een schenkblad van de bar en gaat op een stoel zitten, met zijn borst tegen de leuning. Hij ontgespt zijn gordel en slaat er hard mee op het schenkblad) Eerste hoofdstuk: hoe Bertje gemaakt werd. Mijn moeder woonde in een afgelegen huisje met een graspleintje voor. Op een dag passeren daar wat zondagswandelaars. Mijn moeder zit hen gade te slaan. Maar blijkbaar verbergt ze zich niet goed genoeg achter haar gordijntjes, want één van de natuurminnaars stapt binnen en vraagt een glas water. Hij lest zijn dorst, zet het lege glas met een slag neer op tafel, en dan... maakt hij mij. (Hysterisch lachend staat hij op)
- Jeanne Eh... je vader is dus...
- Bertje (Uitschietend) Vraag me er niets meer over. Meer weet ik ook niet. Spreidde mijn moeder vrijwillig haar benen open, of verkrachtte de man haar? Ik weet enkel dat hij er hem aan de goeie kant in stak, aan de voorkant.
- Jeanne Maar...
- Bertje (Brutaal) Nee. Volgend hoofdstuk. (Hij gaat weer zitten en slaat met zijn gordel op het schenkblad) De peuterjaren van Bertje. Hele dagen zat mijn moeder op het graspleintje voor het huis. Van toen al trachtte ik me voortdurend uit haar armen los te rukken. Daarom haalde ze de geitespil uit het schuurtje en sloeg die in de grond. Dat was een ijzeren spil die dient om een grazende geit aan vast te binden. Door er mij nu aan vast te maken, belette ze me van haar weg te vluchten. Sedertdien noemt men mij de geit en haar de geitelhoeder. Hoera! Zo, dat was het.
- Jeanne Maar verder? Ze hield je al die jaren toch niet vast aan die geitespil?
- Bertje Oh nee? Volgend hoofdstuk. (Hij slaat met zijn gordel op het schenkblad) Bertje groeit op. De geitelhoeder nam me onder de arm en verhuisde naar Brugge, waar ze met allerlei naaiwerk aan de kost kwam. In Brugge ging het zo: (Hij bootst de stem van zijn moeder na) Bertje, de jongens in deze buurt zijn veel te wild voor jou, voortaan blijf je binnen. Ik zal je een meccano kopen. Wat later was het van: Nee Bertje, je gaat niet uit. Zo stom ben ik niet. Ik me zitten afbeulen en jij mijn zuurverdiende centen gaan verspillen aan die hoeren. Hoe kan je zo ondankbaar zijn. Dit is duidelijk: voor haar zijn alle meisjes hoeren, die me van haar willen afpikken. En zo leefden we verder, nu eens scheldend, dan weer poeslief voor elkaar. Zij als een renner trappelend op haar naaimachine en ik gebogen over mijn meccanodoos of studierend.
- Jeanne Ze liet je toch studeren?
- Bertje Ja. Weet je waarom? Omdat ik dreigde dat ik uit werken zou gaan, zodat ik geld zou hebben om alleen te gaan wonen.

Jeanne Ze hield je zowat gevangen hé. Maar af en toe kneep je er toch eens tussenuit?

Bertje Ze was zo leep. Ze kocht me zelfs een televisietoestel, helemaal voor mij alleen. Zij keek nooit, zij naaide. (Hij begint nerveus rond te lopen) Maar het ergste was dat ze zo zedig was en zo streng. Ik...

Jeanne Vertel het me maar.

Bertje (Even aarzelt hij. Dan ruw) Goed, je vraagt erom. (Zeer agressief nu) Laatste hoofdstuk: hoe kuis mijn moeder was! Elke avond geeft ze me een kruisje: God zegene en beware je, en moge Hij je een reine slaap schenken. Dan lig je in bed, rein of godverdomme onrein en luister je naar het ronken van haar naaimachine beneden. En elke morgen zegt ze dan: Bertje, weet je waarom ik tot zo laat heb blijven werken gisteren. Omdat er een onrein lawaai was boven, dat ik niet kan dulden, daarom naaide ik, om het niet te horen. Godverdomme ouwe dweil. (Als de presentator in een circus) De wedstrijd van het jaar. Gespeeld door 'n vinnig paar. Een moeder naait aan haar masjien. Haar zoontje naait een appelsien. Komt allen zien! Komt allen zien! (Hysterisch lachend laat hij zich op een stoel vallen)

Jeanne Bertje, luister. Ik ben blij dat je me dat alles verteld hebt. Maar... waarom loop je niet weg van je moeder? Gewoon, op een dag laat je haar in de steek.

Bertje Oh, dat hoefde niet. Ik heb haar ook zo klein gekregen.

Jeanne Hoe dan?

Bertje (Met napret) Ik zei het al: toen ik soldaat was, ben ik geen enkele keer naar huis geweest. Ik schreef haar, meer niet.

Jeanne Wat schreef je haar?

Bertje De goede vragen! De goede vragen! Ik schreef haar heel vriendelijk dat ik het te druk had met de Duitse meisjes om met verlof naar huis te komen. De brieven van de geitewoeder waren één smeken en dreigen. Tenslotte kreeg ik een kort, nijdig berichtje dat ze me geen geld meer zou opsturen. Ik antwoordde dat ik haar geld kon missen, omdat ik om financiële steun verzocht had bij de aalmoezenier. Haar nijdig briefje was immers het bewijs dat ik aan mijn lot overgelaten was.

Jeanne En kreeg je wat los van de aalmoezenier?

Bertje Wat dacht je? Hij omknelde zijn offerblokken nog wat steviger. Hij zou voor me bidden...

Jeanne En die Duitse meisjes, was dat waar of fantaseerde je maar wat?

Bertje Natuurlijk was dat waar. Ha, in alles wat ze me vroeger verboden had, zette ik nu mijn tanden. Ik schreef haar dat de soldaten zomaar naakt door de kamer liepen. Ze zal ziek geworden zijn van afschuw.

Jeanne Maar hoe kon je rondkomen? Zo zonder geld, enkel met je soldij.

Bertje Oh, ik klopte al eens wacht voor een makker. En veel heb je niet nodig in het leger. Gratis eten, gratis kleren... Ik waste zelf mijn ondergoed. Ja, de geitehoeder had zeker gedacht dat ze me tot moederskindje gemaakt had. Mis! Ik kan mijn handen uit de mouwen steken.

Jeanne Maar die Fräuleins moeten je toch een boel geld gekost hebben.

Bertje Ja, die dronken geen leidingwater. Maar ik had al rap een paar goeie cafétruuks onder de knie. Een fortuin heb ik ermee verdiend.

Jeanne Cafétruuks?

Bertje (Enthousiast) Zal ik ze je verklappen? Goed. Maar je moet meespelen. Wacht, oh ja, jij speelt de man aan de bar. Trek je jasje aan.

Jeanne Mijn jasje? (Ze doet het) Zo?

Bertje Fijn! Jij staat hier dus een pint te drinken en ik kom het café binnen. (Hij speelt dat hij binnenkomt) Guten Abend.

Jeanne Guten Abend.

Bertje We knopen een boeiend gesprek aan over het weer, over het leger, over de Nato die ons aller vrijheid beschermt tegen Kommunismus. En dat de Duitsers zo 'n voorbeeldige Europeanen geworden zijn. Het gesprek vloeit vanzelf over op Bier trinken und Schwänke machen. Dan zeg ik: wedden dat je je jasje niet alleen kan uittrekken.

Jeanne Kan ik dat niet?

Bertje Nee. Ik wed om een borrel en 1000 frank dat je 't niet kan.

Jeanne (Speelt dat ze schrikt van de hoge inzet) Tja... 1000 frank hé. Ik moet dus mijn jasje alleen uittrekken. Akkoord. (Ze slaat met haar hand in die van Bertje. Ze gaat op een afstand van hem staan en trekt dan snel haar jasje uit) Ziezo! (Maar nu bemerkt ze dat ook Bertje zijn jasje afgedaan heeft) Verdorie!

Bertje Haha. Zie je, je hebt het niet alleen uitgetrokken, ik heb het ook gedaan. (Hij schenkt zich een cognac in) Ein Schnaps. Ja? Bitte. Danke schön. Schweinekoph. Haha... ik krijg 1000 frank van je.

Jeanne (Beschouwt het spel als afgelopen) Jazeker.

Bertje Vooruit, de verliezer betaalt. Voor de dag ermee!

Jeanne Je hebt toch niet gewed met mij, maar met die Duitser die ik speelde. Vraag je geld aan hem.

Bertje Jij smerige bedriegster. Ik heb met jou gewed!

Jeanne Zoek geen ruzie hé. Jonge kereltjes krijgen niet zomaar blauwe briefjes van me cadeau. Een enkel keertje wel, als ze erg lief zijn voor me. Maar ik maak er geen slechte gewoonte van.

Bertje Het is je geluk dat je geen man bent. Ik zou je anders een lesje geven. Een lesje met mijn gordel.

Jeanne (Met milde spot) Echt waar? Ja, jij bent ook plots zo 'n stoere kerel geworden in het leger. Niet meer het weke moederskindje van vroeger.

Bertje Opletten jij!

Jeanne Je bent een boemelaar geworden. Een naaktloper. Dwars door de kamer. En je gaat uit met meisjes.

Bertje Ja! (Jeannes spottende blik maakt hem in de war)

Jeanne Toch heb ik de indruk dat jij er bijvoorbeeld erg tegen op zag om mee te doen aan die naaktloperij van je makkers. Wat je je moeder ook probeerde wijs te maken in je brieven.

Bertje Ik maakte haar niets wijs!

Jeanne Ik denk dat jij je bang ging ontkleden in een hoekje.

Bertje Wat? Ik draaide er mijn hand niet voor om. (Jeanne blijft hem rustig spottend aankijken) Wacht, wacht. Zo simpel is het. Kijk. Ik ontkleed me. Is dat zo moeilijk? Haha... (Hij trekt zijn hemd uit, daarna zijn onderlijfje) Zie je?

Jeanne Maar verder? Je durfde nooit verder gaan. Daar verwed ik nu 1000 frank om. (Ze haalt een briefje van duizend uit haar tas en legt het op de bar) Daar!

Bertje Je bent ze kwijt! (Hij heeft nogal moeite met het losknopen van zijn schoenveters)

Jeanne Krijg je je veters niet los? Of tracht je al tijd te winnen?

Bertje (Bruusk stoot hij de schoenen van zijn voeten, zonder de veters los te knopen. Hij trekt zijn kousen uit)

Jeanne Wel?

Bertje Je dacht dat ik niet durfde hé. (Hij is erg bleek geworden. Hij rukt zijn gordel af en laat met nerveuze bewegingen zijn broek zakken. Hij stapt er echter niet uit en staart Jeanne bang aan. Hij heeft een donkerblauw zwembroekje aan)

Jeanne (Quasi bewonderend) Mmm... en nu? Komaan, zoals je daar staat is er geen kunst aan. Er lopen op dit ogenblik duizenden gezwembroekte mannen rond op de aardbol. Vooruit, jongetje...

Bertje Nee, godverdomme nee! Jij rotte teef. (Hij trekt zijn kleren weer aan)

Jeanne Zie je dat je niet durft. Haha...

Bertje Niet durven. Ik wil niet. Ik zag je wel loeren. Zeg eens, hoelang is het geleden dat je nog een man naakt gezien hebt? Van tijdens de eerste wereldoorlog? Trouwens, dit is niet hetzelfde. In de kazerne zijn we mannen onder elkaar. Jij bent 'n vrouw.

Jeanne Aan mannen durf je je naakt vertonen. Niet aan vrouwen! Maar hoe deed je dat dan bij die Duitse meisjes? Moest je je voor hen niet uitkleden?

Bertje Nog eens: jij bent geen vrouw. Jij bent geen oude boomstronk. Wie kleedt zich nu uit voor een oude boomstronk. Hé! (Hij is zeer tevreden met zijn vondst)

Jeanne Maar in verband met die meisjes, zeg eens hoe...

Bertje Godverdomme. Jij hebt er je plezier in hé. Alles wat ik je vertel, trek jij in twijfel. Waarom doe je dat?

Jeanne (Ernstig) Omdat je me niet de hele waarheid vertelt.

Bertje Jij hebt geen recht om mijn waarheid. Jij verzwijgt ook bepaalde dingen. Waarom jij in de bak gezeten hebt bijvoorbeeld.

Jeanne Waarom ik in de bak gezeten heb. Wil je dat weten?

Bertje Ja. Het gaat niet op dat ik jou alles vertel en jij mij niets. Ik heb ook wel 's zin om jou met een en ander te pesten.

Jeanne Je mag gerust alles weten. Ik ben niet als jij. Ik houd niets achter.

Bertje Waarom heb jij gezeten?

Jeanne Omdat op een gegeven moment mijn vel jeukte en Jozefje, die in die tijd mijn liefje was, dat niet kon verdragen...

Bertje Zet je schrap, Tarzan. Nu komt het, het verhaal van de lustmoordenaress.

Jeanne Wil je dat ik vertel op jouw manier, in hoofdstukken?

Bertje Nee! Begin maar.

Jeanne Goed. Ik had wat geld gespaard en begon dus een eigen café. Hier in Gent. Ik had onmiddellijk een goed cliënteel: allemaal jonge mensen, uit de kunstacademie. Van het artistieke slag, begrijp je wel.

Bertje De meid gaat 'n trapje hoger staan. Ze wordt middenstander.

Jeanne Ik had het er zo druk, dat ik mijn lippenstift greep en op de spiegel schreef: kelner gevraagd. Onmiddellijk waren er al 'n paar studenten bereid om me 's avonds wat te helpen. Dan begon het, haha... Mijn eerste kelner was Alfred. Op een dag zijn we samen een vat aan 't opsteken in de kelder en plots slaat ie me daar op mijn achterste, de rekel. Ja, er volgde natuurlijk een helse stoeipartij, je kent dat, je verweren voor de vorm, maar terzelfder tijd je vel voelen jeuken, mensen! Het kwam er op neer dat we het daar samen op die wakke keldervloer met elkaar presteerden. Haha, sedertdien woonde Alfred bij me in. Maar hij bleef niet lang. Geen nood. Er waren jongens genoeg die wilden kelner spelen.

Bertje (Met afgrijzen) En pakten die je ook op de wakke keldervoer?

Jeanne Ja. Het bed was er telkens ook bij. Vergeet niet, ik was een knappe vrouw toen. Ik droeg mijn 35 jaar met ere. Het waren zo 'n lieve jongens. Oh, soms verdween er wat uit mijn geldlade, maar zolang het binnen de perken bleef, hield ik me van den domme.

Bertje Ja, een oudere vrouw kan niet veeleisend zijn.

Jeanne Alles verliep dus naar wens. Tot de mooie Jozef op de proppen kwam. Hij sprak met een Franse r en had hopen zakgeld. Alle meisjes uit mijn café bracht hij het hoofd op hol. En altijd was hij naar mijn décolleté aan 't loeren.

Bertje En je zei bij jezelf, die vreet ik ook op.

Jeanne Ja, ik liet hem dat décolleté van mij 's van dichterbij bekijken.

Bertje Wat vertel je vulgair!

Jeanne En Jozefje viel best mee. Hij bleek het allemaal te kennen: de mes en vorkstand, achterstevoren en holderdebolder ondersteboven.

Bertje (Schreeuwt) VULGAIR! VULGAIR! Dat ben je: een vulgair wijf.

Jeanne Hou je nu even rustig hé. Goed, ik hield wel van die jongen. Maar iets klopte niet. Jozefje raakte zo gehecht aan me. Mijn bed, daar bleef hij zowat in kamperen. En dat mijn vel jeukte als ik andere jongens om me heen had, maakte hem razend.

Bertje VULGAIR!

Jeanne Dank je. Hij was dus jaloers. Er volgden smijtpartijen met zachte en harde voorwerpen en tenslotte barstte de bom: Jozef sloeg de deur met een smak achter zich dicht en liet zich niet meer zien. Ik herademde... Maar een week later krijg ik twee politiemannen onder mijn dak. Of het waar is dat is me afgegeven heb met een minderjarige, ene Jozef Van Daele? Je begrijpt, ik viel omver. Jozef, de welgeschapen minnaar, minderjarig! Zo wreekte hij zich dus op me. De rechter gaf me dan zes maanden de tijd om mijn jeuk weg te krabben. Haha... plezant vond ik het niet hoor. Wel, wat vind je van mijn verhaal? Moet je me er niet mee pesten?

Bertje (Haar totaal negerend neemt hij een doosje schoensmeer en een vod uit zijn kitzak. Hij poetst zijn schoenen)

Jeanne Ik heb je wat gevraagd. Wat vind je van mijn verhaal?

Bertje Ik denk dat ik maar 's opstap. Ik heb nog 'n boel cafés te doen.

Jeanne Wat? Ik vertel je mijn halve leven, en nu...

Bertje Je vertelt te vulgair. Ik ga weg.

Jeanne Waarheen? Naar het veilige nestje bij moeder?

Bertje Misschien. Alleszins eerst nog wat cafés doen.

Jeanne Eerst wat moed indrinken hé. Want jij bent toch zo bang voor de geitelhoeder. Misschien bindt ze je weer vast aan de ijzeren spil.

Bertje Wat jij wil, is me hier houden om me op te vreten.

Jeanne Is het jongetje voor mij ook al bang?

Bertje Jongetje? Ik ben niet één van die snotneuzen met wie jij je bezighield in je café. Ik ben 25. (Hij begint zijn koperen knopen op te blinken)

Jeanne Ja, 25 en al een echte man die zelf zijn schoenen kan poetsen en zijn koper kan opblinken. Bravo! (Ze rommelt in Bertjes kitzak. Plots in de lach schietend, rukt ze er wat smerig ondergoed uit. Ze zwaait er triomfantelijk mee) Een echte man, die zijn handen uit de mouwen kan steken. Kijk maar!

Bertje **BLIJF MET JE SMERIGE POTEN VAN MIJN SPULLEN!**

Jeanne (Slaat op de vlucht voor Bertje) En je zei nog wel dat je zo 'n kei was in het wassen van ondergoed. Je hebt me wat wijsgemaakt.

Bertje Geef hier. Geef hier, zeg ik je.

Jeanne (Smijt alles in zijn gelaat. Hij scharrelt het snel bijeen) Haha, dit tekent jou ten voeten uit. Hoe noem je je kitzak ook weer? Tarzan? Ja, een Tarzan die propvol zit met bepest en bekakt ondergoed.

Bertje (Vol haat) De geitehoeder was net zo: indiscreet en opdringerig. Altijd aan het neuzen in een andermans zaken.

Jeanne Was die ook zo, de geitehoeder? Zocht ze misschien naar de vodden waar je weer eens onrein in geweest was?

Bertje Laat me met rust! (Hij zwaait zijn kitzak over zijn schouder) Wij hebben elkaar niets te zeggen. Jij bent vulgair, en ik... en ik niet. (Hij begeeft zich naar de deur)

Jeanne (Gaaf voor hem staan) Het ligt een beetje anders. Ik ben een volwassen vrouw en jij bent een windei. Je had gedacht hier een domme trut te vinden hé. En nu je te licht bent uitgevallen, neem je de benen, op zoek naar gewilliger slachtoffers.

Bertje Laat me door! (Ze blijft hem de weg versperren) Nee? (Hij loopt terug naar de bar, grijpt een bierfles en gooit het tegen de grond) Laat je me nu door? (Ze reageert niet. Hij gooit nog een glas tegen de grond)

Jeanne (Springt op hem af) Geloof je nu echt dat je indruk maakt? Kijk, zo moeilijk is dat! (Ze laat een glas op de grond vallen)

Bertje Erg kranig van je! (Hij zet een glas op de grond en trapt het dan kapot) Jouw beurt. (Hij reikt haar een glas aan)

Jeanne (Neemt het aan, maar zet het terug op de bar) Hou op, stommerik.

Bertje De meid durft er niet mee doorgaan hé, want wat zullen de bazen zeggen morgen. Je bent een brave meid hoor. (Jeanne schopt woedend tegen de scherven) Ik ga nu maar. (Zijn blik valt op het rekje met versnaperingen achter de bar) Eigenlijk moet ik me nog bevoorraden ook. Mij maag is al twee dagen zo leeg als een zwijneblaas. Wat is er zoal te krijgen? Wafels... bierworstjes...

Jeanne Waag het niet!

Bertje En chocolade! (Hij bergt een en ander in zijn zakken) In oorlogstijd mag en moet elk leger de voorraden van de vijand plunderen. Artikel 13 van de Conventie van Genève. Jij bent mijn vijand. Dus bestel ik je. Mijn tweede gratis syllogisme vandaag.

Jeanne Leg dat terug!

Bertje En een flesje bier kan er ook wel af. Vergeet niet, ik heb nog 50 kilometer af te leggen, helemaal doorheen Vlaanderens dorstige woestijnvlakten.

Jeanne (Tracht hem alles af te nemen) Laat los!

Bertje Godverdomme, duw niet zo. Die dingen zijn toch niet van jou.

Jeanne Geef dat flesje bier terug, en de rest.

Bertje Blijf van me af. Godverdomme! (Hij ontgespt zijn gordel)

Jeanne Ja, sla me. Om een flesje bier. Het is het waard. Sla me!

Bertje Daag me niet uit. Of ik leer je eens wat een nekslag is in de plooiën van je oudewijvenvel of een buikstoot in je kankergezwellen. Daar! (Hij laat zijn gordel een paar maal hard neerkomen op de bar) Zie je, Tarzan, het wijf is dood. Ze doet al geen mond meer oopen. Nog eens, haha...

Jeanne Welk wijf sla jij nu eigenlijk?

Bertje Jou. Het lelijke wijf van Gent, dat me heeft willen pesten.

Jeanne Of sla je het lelijke wijf van Brugge? Je geitehoeder? En de geitespil die je zo graag zou ontlopen, maar die je toch zo nodig hebt.

Bertje Ik heb niets nodig.

Jeanne Daarom hang jij de woesteling uit. Omdat je je moeder niet kan vergeten. Je wil weer aan de geitespil gebonden worden.

Bertje Ik verwittig je. Dit keer sla ik niet op dood hout. (Hij doet zijn bril af)

Jeanne Ja, geef ze er van langs, alle wijven die je kent: mij en je moeder en vergeet vooral de Duitse meisjes niet. Want ook die haat je, omdat ze enkel bestonden in je verbeelding en in je brieven. Jij impotente oude zak!

Bertje (Grijpt haar bij de keel. Jeanne struikelt en sleurt Bertje mee in haar val. Ze ligt nu bovenop hem en kust hem op de mond. Bertje is zodanig verrast dat hij haar laat begaan. Dan krabbelt hij overeind. Hij voelt aan zijn lippen) Waarom doe je dat?

Jeanne (Blijft op de grond zitten) Om te zien of je goed kan kussen... (Hij wil haar afsnauwen, maar ze is hem voor) en je doet het prima. Je hebt een warme, zachte mond.

Bertje (Er flitst een glimlach over zijn gelaat, maar onmiddellijk zet hij weer zijn stekels uit) Nee, ik ben niet zo 'n makkelijke prooi als die kelners van je.

Jeanne (Dringend) Jongen toch. Je beseft niet half wat een mogelijkheden je hebt. Kom hier. (Bertje blijft besluiteloos staan) Kom hier! (Hij knielt neer, niet erg op zijn gemak. Dan kust ze hem en kijkt hem glimlachend aan)

Bertje Waarom behandel je me zo? Eerst pest je me, en nu...

Jeanne (Koket) En nu kus ik je? Omdat ik je wil helpen die mieren wegvegen die daar zitten te wriemelen... (Ze wrijft over zijn hoofd)

Bertje Mieren?

Jeanne Ja, al dat gekanker over je moeder. Neem eens een ferme aanloop en spring over dit alles heen. Ha, zet toch niet zo 'n donker gezicht. (Met luchtige zelfspot) Je zou moeten dansen van geluk, want je hebt een verovering gedaan. Je bent aan 't vrijen. Hoor je ze niet, de trompetten die schallen en de trommels die roffelen? De kinderkoren, de beiaardklokken? Wat denk je nu, ze is haar verstand aan 't verliezen, de oudejongedochter?

Bertje Nee, zo eenvoudig is het niet. Ik moet je iets bekennen. Over dat jaar bij het leger...

Jeanne Maar dat is niet nodig. Kwel jezelf er niet meer.

Bertje Het is wel nodig. Ik moet het toch ergens kwijt. Een heel jaar krop ik het al op.

Jeanne Zoals je wil. (Ze gaat naast hem zitten en legt haar hand op zijn dij)

Bertje De eerst keer dat we onze verlofbriefjes kregen, dacht ik: ze kan verrekken, de geitehoeder, ik ga niet naar huis. De tweede keer was het veel lastiger. Maar ik zette door. Ze moest het sterk voelen. Ik zou haar nu eens opvoeden. En toen begonnen de leugens over de Duitse meisjes. Ja, het waren niets dan leugens. Godverdomme! Maar de volgende keren, als ik mijn makkers dolblij hun valiesje zag klaarzetten, viel het me ongelooflijk zwaar om te blijven.

Jeanne Maar waarom ging je dan toch niet eens naar huis?

Bertje Ik wou haar pijn doen. ja... één keer stapte ook ik in de trein, richting België. Maar eenmaal in het station van Brugge, zag ik in een flits hoe de geitehoeder me eerst zou verwensen om daarna weer kleverig lief te doen. Het zou een nederlaag geweest zijn voor me. Ik wou haar diep kwetsen voor al die jaren dat ze me... misvormd had.

Jeanne Je ging dus niet naar huis?

Bertje Nee. Drie dagen zwierf ik rond in Brugge. 's Nachts sliep ik op een bank in de speeltuin. In mijn eigen stad liep ik in de parken.

Jeanne Maar jongen toch!

Bertje En van die dag af, kon ik niet meer terug. De leugens stapelden zich op. In mijn brieven beleefde ik de dolste avonturen, terwijl het leven in de kazerne een hel werd. Al mijn "vrienden" sarden me omdat ik altijd zo alleen was. Ze... ze scholden me uit voor homo. En dat is een leugen! En er was er een, en die was wel een homo, en hij fladderde altijd om me heen. De smeerlappen!

Jeanne Rustig, jongen.

Bertje En ik moest al hun karweien opknappen. Jij gaat toch niet uit vanavond, zegden ze, schuur jij dus maar de kamer. Ja, ze maken een man van je in het leger. Je moet er niets doen dan vloeren vegen, aardappelen schillen, bedden opmaken, knopen aannaaien...

Jeanne Maar hoe kon je dat een jaar aan één stuk volhouden?

Bertje De brieven! De brieven waren mijn enige houvast. Dan herleefde ik. Dan stond ik op scherp. Mijn kunst om de geiteloeder te pesten per brief bereikte duizelingwekkende hoogten. Maar het waren allemaal leugens die ik haar schreef, ja. Het was zo 'n ellendig tijd.

Jeanne Maar nu is alles voorbij.

Bertje Ja, wat nu? Ik weet zeker, ik wil niet naar huis, en toch...

Jeanne Je hoeft toch niet naar huis. Je bent jong. Jij kan overal terecht.

Bertje En zelfs al wou ik nog terug, zou ik nog welkom zijn?

Jeanne (Dringend) Wil je wel of wil je niet terug naar je moeder?

Bertje (Is verrast door deze scherpe vraag. Fel, om zichzelf te overtuigen) Je hebt gelijk. Ik moet de grote stap zetten. Alles wegvegen met één armzwaai.

Jeanne (Begint hem te liefkozen) Zeg het maar, zeg dat het nu genoeg geweest is, dat je nu je eigen leven gaat leven.

Bertje (Roept) Ja. Hoor je, geiteloeder? Ik ga de grote stap zetten. Hier in dit café. Wat zeg je? Heb ik wat tegen Jeanne? Weet je, ze hadden beter jou de bak ingedraaid. Want jij belet jonge mensen op hun eigen poten te staan, terwijl zij hier hen juist helpt volwassen worden. Wat zeg je?

Jeanne (Wrijft over zijn borst) Ze zegt dat er onreine dingen aan 't gebeuren zijn.

Bertje (Lacht hysterisch) Ja. Naai maar harder, alsmaar harder, het zal je niet helpen nu. (Onhandig probeert hij Jeanne te kussen) Waar is je geiteloeder nu, geiteloeder? Haha, ik denk dat je een nieuw geitje zal moeten komen. Misschien... misschien komt er nog eens een zondagswandelaar zijn dorst lessen bij jou. Doe je benen maar alvast open. (Hij laat zich neerploffen op een stoel. Hij fluistert venijnig) Ja, ze heeft het allemaal gehoord en gezien. Nu schuimbekt ze. Haha... (Tot Jeanne) Ik wist dat we nog samen zouden vechten.

Jeanne Vechten?

Bertje Vechten, vrijen, nu ja, het is allemaal hetzelfde. (Hij voelt aan zijn hoofd) Verdomme, ik geloof dat ik ze zie, de duizend sterren van je cognac.

Jeanne Wil je dat ik koffie zet?

Bertje Ja.

Jeanne Goed, ik zorg voor koffie, en dan... Als je wil gaan we dan naar mijn kamer. Het is hier vlakbij. Hé? (Ze port hem in de buik) En dan... maak ik je gelukkig.

Bertje Ja...

Jeanne En morgen slaap je uit tot de middag, terwijl ik hier de sporen van jouw vandenstreken doe verdwijnen, barbaar!

Bertje Maar...

Jeanne (Onderbreekt hem snel) En daarna verloopt alles zoals jij het wil. Ik bezorg je burgerkieren, en je krijgt mijn huissleutel. Jij bent dan de baas. Wil je werk zoeken, of wil je dat niet, ik laat je volkomen vrij.

Bertje (Met matig enthousiasme) Fijn!

Jeanne Misschien verveel ik je na een tijdje, misschien zeg je: goed, ik had het niet kwaad bij haar, maar nu heb ik mijn lesje geleerd. (Een beetje zwoel) Mijn batterijen zijn opnieuw geladen en ik wil wel eens wat anders. Geen probleem. Dan laat ik je los op de wereld en op de meisjes. Wat denk je?

Bertje Het klinkt erg mooi... Waarom ben je zo lief voor me?

Jeanne Omdat je knap bent en jong. En omdat je hulp nodig hebt. (Ze omhelst hem. Kinderlijk) Ik ga nu in de keuken. Weet je wat? Jij telt ondertussen die honderd cognacsterren. Vóór je aan honderd bent, ben ik terug met koffie. Afsgesproken? (Ze geeft hem een vluchtige kus en verdwijnt snel in de keuken)

Bertje (Terwijl men Jeanne hoort neuriën) Een twee drie vier vijf... (Terwijl hij telt kijkt hij angstig rond, als voelt hij zich bedreigd. Dan, met een hoge stem) Twintig!

Jeanne (Vanuit de keuken) Hoever ben je al?

Bertje (Roept) Twintig!

Jeanne (Vanuit de keuken) Hier ook. Het water heeft al twintig graden warm. Haha...

Bertje (Tot zichzelf, met een toonloze stem) Geestig, erg geestig. (Hij staart een poosje naar zijn kitzak en schiet opeens in beweging. Hij neemt een slok van de fles cognac, springt achter de bar en stopt nog wat wafels en worstjes in zijn kitzak. Dan valt zijn blik op Jeannes handtas. Even twijfelt hij, maar dan laat hij haar onaangeroerd liggen. Hij grijpt zijn kitzak vast en loopt naar de buitendeur. Daar blijft hij staan. Zijn gelaat is verwrongen en hij spreekt in de richting van de keuken) Zo eenvoudig is het niet. Ik geef me zo rap niet gewonnen. Trouwens, wij zijn op bedevaart door Vlaanderen, Tarzan en ik. We mogen ons nergens lang ophouden...

Jeanne (Vanuit de keuken) Hoever ben je nu? Ik ben bijna klaar.

Bertje (Schreeuwt) Ik ook. Ik ben klaar. Klaar voor de strijd. Hoor je? De strijd gaat verder. (Hij holt hals over kop weg, de nacht tegemoet) Haha... de strijd gaat verder...

Jeanne (Komt binnengelopen) Wat? Waar ben je? (Ze merkt dat de voordeur openstaat en loopt een paar passen de straat op. Ze roept) Kom terug. Kom toch terug, jij lafaard. Bertje! (Ze kijkt hem teleurgesteld na. Schimpend) De broekschijter! Als voor de pest loopt ie. (En dan milder) Jongen, waarom loop je toch zo? En waarheen? De nacht in, ja... En wat denk je daar te vinden? (Ze komt weer binnen en gaat moe op een stoel zitten) Mmm... Misschien is het beter zo. Haha, misschien had ik je wel opgevreten. Ja... (Ze lacht stil, wrang) Wat zei je? De strijd gaat verder? Ja... de strijd gaat verder...
